

Васил Брайков постави телефонната слушалка върху вилката, излезе от кабината и предпочете да плати разговора веднага. Администраторката на хотела нямаше нищо против, прибра парите и му издаде квитанция. Семейството на Васил Брайков вече знаеше, че е пристигнал благополучно още снощи в Бургас. Като късаше квитанцията на парченца, той се върна в дневния бар на хотела. Мима не му зададе въпрос, тя ненавиждаше до ярост тези обаждания у дома, бяха ѝ втръснали, но можеше ли да стори нещо против тях?, не, затова по-добре а си мълчи, само се двоумеше да изпие ли, или да не изпие един коняк с кафето. Предпочете да не изпие, крайно необходимо беше да преодолее наплива от ненавист без помощта на алкохола; командировката му бе започнала добре и само от Мима зависеше да завърши добре. Всички мъже са женени и закопчани за семействата си, поне на нея ѝ вървеше само на такива. За съжаление обичаше го до гибел и затова си заслужаваше да изпие не един, а два коняка и, разбира се, най-добре ще бъде, ако не сложи нито капка в устата си. Васил Брайков взе своето кафе и се постара да не погледне към нея, отлично знаеше какво става в душата ѝ, много пъти се бе заричал да не я взема със себе си, но пък цялата работа си имаше и добрите страни, Мима прибавяше някои необходими допълнения към пътешествията – до него на седалката и в леглото дишаше онази потребна нежност, без която животът се превръща в степ.

– Няма да ти поръчам нищо, разбра ли? – каза той. – Знам какво искаш, но сме тръгнали да вършим една работа, без която не държа да се върна в София, и няма да ти позволя да ме разсейваш.

– Добре, но ще ме заведеш на плажа. – Запали цигара от цигарата; в този момент освен от цигара имаше нужда от една чашка с каквото и да е. – Остави ме на плажа и иди да вършиш работата си.

– Не – рече той, – държа да си с мен.

Едва сега погледна към нея, нямаше защо да гадае по лицето ѝ, знаеше какво я вълнува.

– На интервюто ли?

– Да.

– Ще ме вземеш?

– Ами да, друг път надали ще ти се отдаде подобен случай; тези хора си отиват, на привършване са, а той е техният шампион.

Мима се опита да не каже нищо, но не ѝ се удаде и вдигна глава.

– Благодаря ти.

Васил знаеше, че е изненадана, това, че я допускаше до себе си, направо в работата му, ѝ подеждува като шок, Мима вдигна дългата си ръка и я постави като неговата, радостта просто се видя, тя се изрази върху грубата и почти мъжка кожа – от тънките пръсти до голото костеливо рамо.

Решиха да не закусват, надигнаха се, ламарината на шкодата гореше в един от последните летни дни на годината, уморени гларуси мълчаха по покривите, пощеха се и пускаха перушинки върху летовниците. И местните хора бяха уморени, и сервитьорите, умората тегнеше дори над белите метални масички по тротоарите, вече не беше така чисто, мяркаха се ученически униформи. Васил и Мима трябваше да се измъкнат от хаоса, гонеха най-южната част на града, знаеха името на улицата, знаеха номера на къщата, а Васил Брайков смътно допускаше, че познава и човека, ако не го познава, поне го е виждал, нямаше начин да не са се засекли в някое пристанище, заливче или пък в устията на реките. Трудно се освободиха от енигмата на иначе

симпатичната бъркотия по тесните улички край хотела и успеха да се вляят в потока, там си поотдъхнаха; макар и бавно, вече се движеха; движеха се, няма шега, дори стъпиха на първия павиран път, вляво от тях виждаха новото, не се знае кое по ред, разширение на пристанището. Промушиха се в стария индустриален квартал с дребни, останали от някога предприятия, които дори не могат да бъдат разширени – толкоз са на гъсто, наблъскани едно в друго; грозна картина, унила старост, порутеност, човек с удоволствие извърща поглед от този пейзаж. Васил Брайков се опита да си представи как един гигантски, несъздаден до днес булдозер потегля и помита фабриките, изравнява терена и го предоставя за по-големи глупости на архитектите. Кварталът е построен на пясъчна основа, така се и нарича – Пясъците, лента между морето и блатото, при силни зимни бури жилищата се наводняват, настъпват бедствени дни и нощи, но и сега, в горещината, тук не е много розово. Къщурките се потайват между оградите си и пристройки от всякакъв възможен вид: бараки, курници, гаражи, които може би са повече от жилищата – същият хаос както при фабричната част, само че тук всичко тъне в тежката сивота на праха, навсякъде просто мирише на прах. Колата се луташе и душеше като животно, Васил и Мима търсеха да зърнат табелката на улицата и гласно изричаха имената, които им се изпречваха по ъглите. Няколко пъти се озоваха при морската ивица, веднъж, кой знае защо, спряха, загледаха мръсотииите във водата.

– Вон! – забеляза Мима, – на какво вон?

– На черва.

– Как на черва?

– Наблизо има кланица, оттам пък изтича каналът на града.

– А това?

– Останки от кораб. Като си представиш, че там е стърчал капитанът...

– Значи не е стърчал както трябва.

– Съществуват сто начина, ако някой параход трябва да заседне.

– Защо трябва?

– Не ставай глупава.

– Заяждаш ли се?

– Не, разбира се, никак не искам, и друг е въпросът, ако ти се ще да отмъщаваш.

– Чакай, недоразумение – не виждаш ли, че съм добре?

– Тогава се извинявам искрено.

– Голям мрак – рече тя, но се уплаши, че отново може да се получи двусмислие и побърза да се изясни: – Защо се лутаме, не можем ли да попитаме?

– Понякога изпитвам удоволствие да се мотая тук.

Но започнаха да питат, малко хора се мяркаха по улиците, никой от запитаните не можа да отговори къде се намира улица “Кон”; някои бяха чували, имало такава. Накрая започнаха да питат за човека.

– Какво?

– Делфиноловец.

– Какво?

– Прочут делфиноловец!

– Как се казва?

– Само туй не знаем, но е много известен, казват, че всички го знаели.

– Не го познавам.

Прах покриваше лозниците и невените, прахът висеше във въздуха; по някои улици им се наложи да минат повторно и там ги чакаше вдигнатият преди това от шкодата облак, в горещия ден затваряха стъклата на купето изцяло, но колата продължаваше да се върти в сухото мъртвило като престарял бръмбар в очакване на

своята гибел. На четвъртото озоваване край морето видяха циганчета да се къпят сред мръсотиите и останаха да им се порадват – тайфичката лудееше, едно от момиченцата вече връзваше гърдички, засега само обещание, но радостта на децата и това обещание за бъдеща жена оправиха настроението на Васил и Мима, те зяпаха, а до колата стоеше и ги наблюдаваше неவிждащо дръглив кон, със заразени от нещо сълзящи очи.

– Добре, че дойдохме – Васил смъкна стъклото си, – хубаво е.

Тя се радваше на всяко негово удоволствие в нейно присъствие и му се възхищаваше, а той имаше възможност да адресира настроенятията си до нея, да, сам човек в една кола представлява едно досадно тягостно мълчание, докато двама души в една кола са едно упование, както сега например – като се съветваха и предполагаха на глас, най-после намериха къщата, за която бяха тръгнали от София; в тясно дворче с асма и прашна леха от домати, зад нов, безвкусно боядисан гараж се издигаше двукратно жилище с груби, варосани парапети край циментово стълбище, което водеше към втория, изглежда, значително по-добър етаж. Посрещнаха ги две деца, момиченце на предучилищна възраст и четиригодишно момченце, то беше бърливо и поиска да им обясни нещо, което посетителите не можеха да разберат, но ето че се появи жена над шейсетте, тя изясни нещата и ги покани. Вътре нямаше защо да влизат, оказа се, че са дошли напразно; според думите на жената – съпруга на търсения човек, търсеният човек бил заведен от сина им на поликлиника; упорит цирей, той го измъчвал сега. Щели да се върнат следобед, така казал синът. Защо чак следобед, не можеха да разберат, обещаха да дойдат повторно и се сбогуваха. Васил беше направил сметката си добре – спря на първия магазин, накупи някои неща за ядене, бутилки и подкара на юг. Мима си мълчеше, тя бе предугадила, че ще се къпят. Посоката беше една – Созопол, но той сви много скоро наляво, колата тръгна по тесен асфалт, а после навлезе в гора от млада дъбова шума. Мима не можеше да прецени това дъбчета ли са или остатъци от изсечена стара дъбрава. Изненада се от туй, което се разкри след напущането на гората: преди всичко – градът и пристанището му, на две крачки, точно срещу тях, зад гладкото море на залива; виждаха движенията на крановете, чуваха шумовете на разтоварването, повечето кораби чакаха извън вълнолома и чакаха реда си. И образът, и звукът им се струваха поразително ясни. Вляво от асфалта се мяркаха малки плажчета, отново гора, после камъни, пак плажчета, пак камъни, пясък и камъни, по пясъците лежаха хора. Мима поглеждаше към Васил, но не се решаваше да запита къде отиват, щом всичко е наблъскано с коли и летовници. Изненада я, че лицето на Васил не трепна от навалищата, той спря на точно определено място: телена ограда, врата и катинар. Васил измъкна веригата от катинара, без да отключва; отвори вратата и пренесоха необходимия багаж зад оградата. Мима и този път се постара да не реагира, освен това преодоля изкушението да разгледа веднага всичко – слава богу, вече можеше да разпознава рибарските хижи навсякъде, беше я довел на рибарска хижа, по всяка вероятност таян, с пясък и лодки. Чувствуваше неудържимо желание да му благодари с целувка, целуна го внезапно, без да му казва защо, макар че се подразбираше, но всичко туй по-късно, след като се разположиха. Имаше кейче, от него скочиха във водата, плуваха и се вираха във високите бели блокове на града, в гората пееха птици. Мима се обръщаше назад да запамети картинката от хижичката, двете лодки на пясъка, кейчето, огнището до хижичката, колата отвъд оградата и niskия нагорещен от слънцето хълм.

– Няма да ти готвя сега – заяви тя, докато плуваха, – само ще лежа.

– Добре, ще лежиш.

– Лесно се съгласи, но как ще преживееш без миш-маш?

– Ще помина някак.

– И ще ми дадеш глътка, нали?

– Малко бира.
– Колко малко?
– Една бутилка.
– Такова хубаво място и само една, превръщаш рая в ад.
– За да не го превърнеш ти.
– Тук е толкова хубаво, а ти се страхуваш. Не те ли е срам? Виж, засрами се от Бургас, виж как ни гледа и казва: този мухльо се страхува от една жена... Как е възможно, това е невъзможно!...

– Кое?
– Ако посегна, ще пипна града!
– Обещай, че няма да вкусиш водка.
– А там какво е?
– Нефтеното пристанище.
– А не е – засмя се Васил Брайков, – хайде.

Заплуваха обратно, към брега.

– Водата е чиста.
– Аномалия, Мима, течението е такова.
– Толкоз ми е хубаво...
– ... че ти се ще да си пийнеш.
– Спокойно е.
– Заредено с енергия.
– Не се страхувай.
– Все още не знам какво ще ми струва обаждането по телефона.
– Не биваше да ми казваш.
– Сега си бия главата.

Пясъчното леговище тук беше тънко и кораво, изпъстрено със сенки на дървета, наоколо жълтееше трева, в морето влизаха скали, горе висяха бели облаци, откъм хоризонта се потайваше предчувствие за вятър, който можеше да духне и откъм гората. Васил Брайков се зае да обяснява на Мима кои ветрове кога духат, без да се досети, че вече се повтаря, а Мима отдавна бе дала да се разбере чрез погледа ѝ, че не е запомнила нищо, нито от първия, нито от втория път, а няма да запомни нещо и сега. Единственото, от което се интересуваше Мима, беше Васил, и то само във връзка с нея самата. Е, понякога инцидентна някаква темичка, да речем, като тая с делфиноловеца.

– На колко години е, има ли шейсет?

– Може би седемдесет и пет. – Васил знаеше, че преди това е говорил напразно, рядко се сърдеше на тия неща. – Ако не и повече.

– Толкова много?... И как е правил това?

– От коша. Казал съм ти, но ти и тогава не си ме слушала. Делфиноловните гемийки имат по едно гнездо за стрелеца.

– Стрелеца?

– Да, стрелеца!... Те стрелят!

– С какво?

– И това съм ти обяснявал – с пушка!

– С пушка? Това е...

– Жестоко, знам, всеки знае, че е жестоко, но тогава така са хващали делфините, като са ги стреляли. Казал съм ти го сто пъти, казал съм ти и защо.

– Защо?

– За делфинската мас, трябвала за самолетите, поне така уверяваха.

– Не се сърди. – Тя се отмести от овлажнения пясък, избра си по-сухо място. – Забравям или не си ми казвал.

В ранните следобедни часове влязоха в сянката на дивата слива. Васил Брайков се изтегна, а Мима подложи сгънато одеяло под главата му. Той лежеше и наблюдаваше високото ѝ тяло, съвсем тънките ѝ крака режеха светлината като спици и над всичко светлееше русият калпак на косата ѝ.

– И какво искаш от човека? – Тя отиде до колата и донесе нещо за закуската.
– За какво ти трябва?

– Ще го запиша.

– Защо?

– Защото е единственият. – тези нейни екскурзии до колата не бяха ли свързани с водката? – Вече никой няма да убие три хиляди седемстотин и петдесет делфина. – Не му се вярваше да е отскочила до бутилката. – Ще имаш в касета гласа му, ще разкаже много неща, ще разкрие някои тайни, след време хората ще се удивяват повече отсега, че е имало такова унищожение на делфини в Черно море, ще чуят гласа на шампиона.

– На убиенца.

– Тогава е било обикновено нещо, десетки гемии са скитали по морето и са стреляли, съществувала е специална длъжност – стрелец.

– Гад.

– Била е наистина мъжка професия. Човек с точно око, бузупречна нервна система, по всяка вероятност – с достойнство, той е бил най-важният човек на борда. Все ми се струва, че съм зърнал някъде този, когото търсим, красив екземпляр, и чакам с нетърпение да го видя.

– Ще видиш и цирея му, но знаеш как съм ти благодарна, че ме повика с тебе; днес хем ме обиди, хем ме направи щастлива.

– Но не забравяш, нали?

(Всъщност опасността беше реална, при последното им излизане от водата, докато гледаха ветроходите и изтръсваха плувните си шапки, Васил я нарече Лина, а тя се казваше Мима – Мария, през техните пет години досега за трети път я наричаше така.) Мима разкри пакета с храна, нарязан шунката, малко ементал, изми домати в морето и отвори две бири. В скалите засъскаха вълнички, подгонени от бриза, а откъм града долетяха взривове.

– Там нещо експлодира, какво експлодира?

– Не мога да разбера – отвърна Васил Брайков. – Май че е слухов мираж.

Загледаха се към Бургас, очакваха да видят как сгради и квартали политат във въздуха; докато отпиваха направо от бутилките, струваше им се естествено градът да експлодира, по-скоро на нея ѝ се искаше така, беше съгласна да види света на парчета и само двамата незасегнати под дървото, с хижичката, с коравия черен пясък между камъните – само това; без жена му, децата му и внучетата.

– И откъде е стрелял?

– Ха – засмя се той от сърце, – от коша, едно гнезденце на мачтата, оттам е виждал надалеч, търсил е стадата на делфините, подвиквал е към кормчията, изменял е курса на корабчето и е гърмял, разбира се, събират му се по хиляда изстрела на ден.

– Ужасно, странно.

– Искаш да кажеш възхитително.

– А как са събирали убитите?

– Застигали ги, преди да потънат, ранените доубивали; било е касапница.

– И днес ще го видим?

– Затова сме дошли.

– Защо... тъкмо него... си решил?...

– Той е шампионът, Мима, никой не е достигнал бройката му.

- Благодаря ти, че ме водиш, ще знае ли, че го записваме?
- Ще се опитаме.
- Мога да нося касетофона като чанта.
- Все пак качеството на записа е важно, ще послужи и за радиото.
- И вече няма такива?

Май че е пила.

- Няма, делфините изчезнаха и най-после излезе забраната, макар че...
- Не вярваш да се спазва.
- На нищо не вярвам.
- Ще отворя още.
- Кога я изпи?
- Жадна съм.
- Ти не ядеш.
- Стопаните на този талян кога идват?
- Винаги могат да дойдат.
- И ще ни се скарат.
- Махни бутилката от устата си.
- Искам после да се целуваме, но там.
- Къде?

– Там градът няма да ни гледа, искам да ме целуваш без града, той непрестанно се визира в нас.

Полумистичното лице на Бургас наистина ги наблюдаваше; дошли невероятно близо до тях, сградите стояха като създадени по нова концепция сфинксове; но те не мълчаха, а шептяха нещо неразбираемо, градът мърмореше под носа си, може би сплетничеха хилядите му обитатели, така както си пълзяха по стайте, качваха се и слизаха по стълбищата.

– Приближава се – прошепна Мима, – виж го как иде към заливчето, право към нас.

– Смени се осветлението – отвърна Васил Брайков, – водната плоскост лъже окото, скъсява разстоянията.

- Страхувам се.
- Бирата те е хванала.
- Бирата? Да ме хване?
- Понеже го искаш.
- Защо?

– За да ми викнеш, чудиш се как да започнеш; за обаждането по телефона и дето те нарекох с името на жена си.

– Слушай, не ми е приятно да се занимавам с тая твоя жена, не заслужава вниманието ми, изобщо не ме интересува и ако теб те интересува, ако искаш да мислиш само за нея, по-добре да си беше останал при фустата ѝ. Не ме интересува жена ти, тя не е нито жена, нито човек!

– А какво е?

– Нищожество и нямаш право да се обръщаш към мен с нейното име, имам си име, което знаеш добре, ако искаш да споменаваш нейното име, замини за София и го повтаряй, без да спреш.

– Добре, разбрах.

– Затова съм тук, да съм далеч от нея и името ѝ, а не да ми го напомнят, когато си отдъхвам. Не ме оставяш да се отпусна като хората.

Знаеше, че не бива да спори, и този път си даде дума да мълчи стоически, спасението беше само в мълчанието, но можеше ли да издържи докрай? След като

изчерпи обидите, отправени към жена му, злобата ѝ се изостри, както обикновено при подобни случаи, превърна се в ярост и започна да плющи по неговия гръб. Васил стискаше бутилката в ръката си и слушаше как Мима го нарича нищожество, и той се беше превърнал в нищожество, мухльо, подложен на експлоатация от съпругата и от синовете, не вижда какво всъщност става край него, остатъците от малкия му талантец залиняват, той се превръща в послушна безименна сянка с торба за продукти, носач на блага за готвене, угаждач, с което даде да се разбере, че бирата у нея закипява още по-силно, че монологът замирихва на водка: той разбра, че не е само нищожество и бездарник, а идиот, прост човек, който произлиза от най-съмнителните слоеве на някакъв квартал, Васил Брайков проточи мълчанието си, ала не вярваше да издържи още кой знае колко, щеше му се да я зашлеви, но малко преди да го стори, стана и тръгна към колата. Бутилката се оказа отворена, три-четири глътки липсваха, той не можеше да слуша повече, върна се и я шляпна. Това означаваше, че започват, Мима не се поколеба, големите ѝ ръце се вдигнаха нагоре и тя се втурна. Две минути след това, нагазил в морето, той миеше лицето си, драскотината по челото го щипеше, а Мима виеше на пясъка. Наведен над водата, Васил Брайков се презираше (за кой ли път), че мъкне истерички със себе си. Виенето се превърна в стенание, зад гърба му тя оплакваше загубените си на вятъра пет години с него, дъртака, който не си прави дори труда да надзърне в огледалото и да разбере на какво прилича...

Подремна малко на тревата. Щом отвори очи, видя я да плува, а по-късно да излиза от морето: един и осемдесет, жълтоока, руса, със силни жилави ръце, със силни дълги крака, фигурата категорично зачертаваше белия град зад гърба ѝ, изпълнена до краен предел с трагизма на болезнено влюбената жена, завинаги загнезден в нея, довеждащ я до безумства. Тя поне може да удря, помисли си Васил Брайков, след като усети, че раничката на челото му го наболява, но какво да сторят другите като нея? А колко много са те, можеш ли да ги преброиш? – армия, ако се наредят, ще опашат няколко пъти земното кълбо по еkvатора – безкрайна опашка от самотни страдащи души, без надежда за каквото и да е развитие.

– Искам да ме нацелуваш.

Приближаваше се, в едната ѝ ръка висеше плувната шапка, а в другата горнището на банския костюм. Приличаше му на кротка зайкиня.

– Не ме интересува нищо, искам да ме нацелуваш пред лицето на града, искам да го надделея, тук е най-хубавото място за целуване. Чуваш ли? Разсъни се, имам нужда от теб.

– Нуждая се от цитопласт – отвърна Брайков.

Тя тръгна към колата, лъчите на слънцето се заплетоха в мокрите ѝ крака, върна се и грижливо залепи цитопласта върху драскотината. Васил Брайков усети докосването на грубите ѝ пръсти до кожата си, от тях изтече нежността на света, а зърната на гърдите ѝ закоравяха и станаха още по-нагли...

Другата лудост, от целувките, угасна на свой ред, сега заспа тя; неспокойното ѝ лице се озари от гладкото равнодушие на съня, а Брайков усети страстната жажда за море, да почувствува водата до гърлото си, навсякъде, и най-вече там. Гледаше затворените ѝ очи и внимателно отместваше ръката ѝ от рамото си. Щом се изправи, забеляза, че няма какво повече да види. Погледна и към оградата – и там никой; навлече гащетата си. Заплува, изми своите и нейните частици от себе си и отново заплува, а после се отпрати към мястото, което познаваше; там се гмурна – подводният пейзаж си беше същият, но Васил Брайков го обходи като откривател няколко пъти, накрая се вмъкна в каньона, полегна по гръб сред водораслите и от това най-тихо леже погледна към небето. Небето му се разкри само като светлина, най-обикновената и най-проста от всички възможни светлини, но в нея бяха грижите му, успехите,

лъжеуспехите и категоричните несполуки, хората, които може би го обичат, и тези, които го мразят, тия, които го замерват с подлости или присмех, а в каньона – нищо, само тишината, неравномерното поклащане на водораслите, няколко лапини и овалното стъкло на една медуза, инжектирана сякаш с морфин.

“Кажи сега, защо е необходимо това?” – запита той от низината на подводната клисура.

“Обичам те, отвърна тя от дълбочината на съня си, орисано ми е да те обичам, да те изстрадам, да те изпия като горчив сок, като отрова, но какво да ти разправам, защо да диря съчувствие, когато знам, че няма да го получа, а участи ми е само да вървя подир тече, тази форма на човешко съществуване ми лежи най-добре.”

“Изтръгни ме от себе си”, помоли се той от дъното на морето.

“Бих го сторила с устрем, защото те мразя, откликна тя от дъното на съня си, но не мога без теб.”

“Убиваш ме, разбираш ли, срутваш ме.”

“Дано, макар че и аз се срутвам с тебе.”

“Нищожество ли съм?”

“Това си.”

“Тогава защо не ме оставиш?”

“Защото и аз съм нищожество.”

Минутата без въздух изтече, по навик той съзря пурпурночервените гроздове над себе си, знака, че е крайно време да изплува – кой знае защо, гроздовете бяха съставени от зърна на ориенталска броеница, имаха си дупчици, дори ги чуваше да потракват и накръняват абсолютната тишина. Поплува още малко, отдалечи се от брега и този път се гмурна отвесно. Долният пласт на водата се оказа студен, по изчисленията му дъното се намираще на седем метра, но Васил Брайков успя и този път да гребне пясък с десницата си, а после изскочи шумно на повърхността. Докато проследяваше как пясъкът се размива между пръстите му, усети болка в главата и си каза, че напоследък това му се случва често при подобни лудории, но накрая се утеши – спомни си, че е на шейсет, а слиза на седем метра под водата и следователно трудно може да се приеме за нищожество.

Мима продължаваше да спи, тя спеше тежко, при всички условия, дълбоко и при събуждането мъчително заемаше мястото си в пространството. Васил не бързаше, имаше нужда да сгрее тялото си в огъня на залязващото слънце. Край тях всички сенки се удължиха и сякаш от сенките плъпваше привечерната задуха, привична повече за лятото, отколкото за края на лятото. Мима лежеше по гръб, дишаше с полуотворени устни, не като устните на останалите жени, нейните оформяха буквата О, а над тях прелестно се издигаше нагоре чипото ѝ носле, за да се отворят големите ѝ чувствени ноздри. Не за първи път през замъглените помисли на Васил Брайков проблясваше хрумването да се наведе и да я удуши, да отхвърли най-после капака на своя кладенец и излезе под небето. Спираше го само страхът от последиците, иначе, при възможност да се окаже извън подозренията, ще я убие като нищо, преди да го убие тя, защото знаеше, че отървяване по друг начин от тази жена няма; нейното демонично, прекалено силно тяло го откриваше навсякъде, той не можеше да се предпази; на другата страна стърчеше стена – страхът от публичен скандал, преследвачката му беше в състояние да се разридае навсякъде, можеше да счупи с рамо вратата на дома му.

Бризът бе пропаднал някъде отдавна, върху загладената вода в залива стърчаха ветроходите с надеждата за последен порив на вятъра, поне да ги прибере до яхтклуба. Мима скочи изведнъж, остана неподвижна и втрънчена пред себе си, а след това завъртя глава, ориентира се постепенно, накрая видя гърдите си и побърза да ги покрие с одеялото. В голямото бледо слънце можеше да се вижда направо, без

примижаване, тя видя и застиналите ветроходи, видя него – облечен, седеше настрана, търпеливо чакаше и се радваше на спокойствието.

– Сънувах стрелеца. – Ръцете ѝ търсеха дрехи. – Стоеше в коша, както ти спомена, и стреляше по двама ни, ние плувахме и загърмяха по нас, от цялата гемия; тебе те раниха, морето се превърна в червено езеро. Той беше мощен и едър на мачтата, извиках му да не стреля по тебе, но стрелецът се изсмя, тогава заплаках, но той продължи да стреля и всички му пригласяха... Мили, така ли съм спала? Без бански костюм?... Боже, ти си жив!... Мразя този убиец!... Ще ходим ли при него?

– Да.

Тя се облече и тъй като знаеше урока си, сръчно прибра всичко, което трябваше да се върне в колата, в един вестник загъна отпадъците, остави ги на задната седалка и се среса.

– Няма да вляза – заяви Мима, – ще те чакам на улицата, не искам да се срещам

с

палачи. Как може да избие толкоз делфини!...

– Хиляди.

– Такива мили животинки.

– Три хиляди седемстотин петдесет и няколко, не си спомням точната бройка, макар че е важно, ако ще се определя един шампион.

– Презирам го, не бих могла да го понеса... Боже мой, тия мили създания!... И той ги убива, разлива кръвта им по морето.

– Ядяха мозъците им.

– Какво?

– Голям деликатес, аз също съм ял.

– Поне не казвай.

– Тръгваме ли?

– Ако не сме забравили нещо.

– Утре ще дойдем пак.

– Тук ли?

– Хареса ми, че градът е под носа ни, а сме на края на света.

– На мене ми хареса повече и ти благодарая, без тебе не бих познавала тези райски заливчета... При него няма да вляза, той приличаше на звяр и го даваше малко суперменски.

– А!...

– В съня ми имаше мъжки ръце, жилав врат, очите му стреляха заедно с пушката. На твоето място бих влязла да го заплюя, не да го записвам.

По обратния път отново минаха между брега и горичката, по пясъчните петна все още лежах проснати тъмни тела, натежали от гъсто кафяво, на Брайков му се стори, че телата и не мислят да си вървят, допусна, че изобщо не са мърдали там, че лежат от миналата и по-миналата година, побеляват през зимата, почерняват през лятото.

Влязоха в магистралата, минаха по големия мост на Пода, движеха се между морето и блатото, блатото миришеше на нефтен завод, рибари предлагаха риба, уловена в нафтата, но въпреки това беше хубаво, тя усещаше присъствието му до себе си, виждаше рибарите с връзките попчета, тръстиките, блатото, хълмовете зад блатото, небето над хълмовете, в съзнанието ѝ винаги звънтеше обещанието му, че и утре ще се къпят в същото райско място, там блуждаеше мечтата ѝ тези пет или шест дни да се проточат до безкрайност, тъй като оттук София е далече, отново са само двамата, двамата, двамата...

Навлязоха в прашните улички на прашния квартал, в крайна сметка пясъкът и той се превръща в прах, помисли си Мима, тя сега се чудеше откъде може да се вземе това прашно изобилие, когато почвата е пясъчна, и си го обясняваше с постепенното внасяне на кал от другите части на града, като съзнаваше много добре, че в главата ѝ бръмчат глупости, но нека бръмчат, щом е щастлива, а ето го и заседналия кораб, от който е останал само капитанският мостик и абстрактният спомен за невежата капитан; тук пак се къпеха циганчетата и Васил гледаше зараждащите се гърдички на онова момиче, а тя, вътре в себе си, ревнуваше, но той не разбра, макар че е малко вероятно да не е разбрал, понеже си я познава. Мир и покой над света. Този път задухата бе по-голяма, но от микроскопичните градинки между къщите ухаеше на прясна влага, на прясно намокрена зеленина – кварталците бързаха да полеят имотите си тайно от надзора за пестене на водата. Улица “Кон” ги посрещна достойно с дъвен прахен облак като ореол; някой насилваше радиото, радио Истанбул занимаваше кварталците с едно от безкрайните си маанета, другаде поправяха стар автомобил, автомобилът вонеше на бензин, но слава богу, около номер единайсет беше тихо, липсваха дори децата.

– Ще слезеш ли?

– Ще те чакам в колата; ако не ме намериш тук, отскочила съм до морето.

– При мръсотииите?

– Сега е чудесно.

– Май че няма да чакаш много – рече той, оглеждайки всяко кътче на дворчето, – струва ми се, че и този път...

– Влез де, провери.

Мима погледна тъмнеещото огледало и хареса тривиалното си лице на котенце, то се срещаше повече в карикатурите на жълтата преса и рисунките на модните списания, а твърде рядко в живота; мъжете го харесваха обаче, пък и жените я забелязваха май още повече. Нарамил касетофона, Васил Брайков отвори портата. Две котки извърнаха към него зловещи глави, дворната чешма капеше, по циментовата платформа на чешмата се зеленееха люспи от сапун, там зееше отворена сигурно от месеци сапунерка, до нея, върху цимента, бе пуснало ръждата си ножче за бръснене. Почука на вратата, никой не му отвори, натисна я, влезе. Озова се веднага в една от ония стаи, които местните хора обичат да назовават кухни, в тях винаги се намират по едно или две легла с ковчорчета, в тази кухня имаше легло и диван, разбира се, и умивалникът си беше на мястото, и съдовете. Вътре вонеше, две жени се бяха надвесили над леглото. В едната от тях Васил позна жената на стрелеца. Жените се занимаваха с някаква отрепка – старче със склеротични движения и безпомощен бебешки поглед.

– Човекът дойде – обърна се към него жена му, – дето те търсеше, дойде.

Все едно че не бяха казали нищо; лицето му, което наподобяваше стафида, остана безучастно.

– Кво да го правя – обърна се повторно жената към Брайков, – насра се, кажи кво да го правя сега, за никъде не е.

– Разбирам – отвърна Брайков, – ще дойда отново утре.

– Както пожелаеш, същата работа, но както си пожелаеш.

– А ела утре, момчето ми – намеси се другата жена, истинска бабичка, – сега му сменяме гащите.

Този път котките не го възнаградиха с вниманието си, над квартала зееше празно небе, чешмата капеше в празно, мрачината също беше празна.

– Какво, няма ли го убицеца?

– Там си е. – Васил Брайков подаде касетофона и седна зад волана. – Ще трябва да минем утре.

– Защо?

– В момента му сменят гащите.

Шкодата се върна и мина повторно край радио Истанбул; макар и пуснато с всичка сила, маането се лееше мудро и мъдро, внушаваше на хората да не бързат, понеже има време за абсолютно всичко.

– Какво, така ли ще мълчиш?

– Според мен, ти би казала за него, че е нищожество – отвърна Васил Брайков. – В хотела ли ще вечеряме?

Не знаеше какво да му отвърне.